

Harmonogram Ars poetica 2023 (29. 7. – 6. 8.)

změna programu vyhrazena

datum / básník dne	večerní host od 19:00 (není-li uvedeno jinak)
29. 7. – sobota (příjezd)	<p>Jakub Guziur – narozen v Ostravě, vystudoval anglickou filologii a dějiny anglické a americké literatury na Univerzitě Palackého v Olomouci, habilitoval se na Akademii múzických umění v Praze v oboru Filmové, televizní a fotografické umění a nová média. Vyučuje na Katedře výtvarné výchovy Pedagogické fakulty Ostravské univerzity. Publikoval řadu monografií o angloamerických umělcích, působí také jako překladatel, redaktor a editor. Zabývá se konkrétní a vizuální poezií a textovými instalacemi. Je členem Klubu konkrétní 3. Vydal pět knih vizuálních textů: <i>Pavěk</i> (2009), <i>Protiznaky</i> (2012), <i>Vizuální eseje</i> (2016), <i>Revolver</i> (2017) a <i>Mythogramy</i> (2021). Jeho verbovizuální tvorbu shrnuje monografie <i>Matissovo světlo</i> (2023). Vystavuje od roku 2012.</p> <p>V rámci programu mj. představí rozsáhlou vizuální báseň <i>Řekl plamen</i> (2022), která vznikla ve spolupráci s malířkou a intermediální umělkyní Adélou Suchánkovou; oba spoluautoři zakončí svou prezentaci performancí.</p>
30. 7. – neděle / Inka Machulková	<p>Pavel Straka – hudebník, performer, cirkusový impresárió, kurátor, učitel a výtvarník. Jeho stávající improvizáční ansámbl nese od r. 2019 název Strakův pojízdný cirkus a je s ním spojen pojem inspirovaného hraní. Jako kurátor výstav v pohřební místnosti židovského hřbitova v Lounech vymýšlel spolu s hudebníky improvizáční sestavy s různorodými názvy (např. Tři tenoři a kontrabas). Figurovali v nich různí instrumentalisté, namátkou multiinstrumentalista Vlastislav Matoušek, saxofonisté Mikoláš Chadima, Jan Grunt, Michal Hrubý či kontrabasista Petr Tichý. Svým hraním reagovali na prostor, na němž filmy a na vystavovaná díla. V tom pokračovala další jeho činnost v pražském klubu Rybanaruby a dalších místech (zvláště synagogách) s doprovodem k němým filmům. Věnoval se také produkování interpretace grafických partitur a dalších výtvarných děl Johna Cage, Jana Steklíka (viz CD z roku 2015 u Guerilla Records), Miroslava Veselého, Věry Leininger či Václava Vokolka. Spolupracuje s Aidou Mujačić na projektech spojených s bosenskými sevdalinkami (připravili spolu české překlady jejich textů) a tvorbou tereziánského skladatele, avantgardisty z okruhu Aloise Háby a Karla Reinera <i>Reiner(kace)</i> a českého básníka Emila Juliše (<i>Julišití</i>). Spolu se Strakovým pojízdným cirkusem a ve spolupráci s dramaturgem, recitujícím básníkem a svým jmenovcem Josefem Strakou</p>

	<p>připravil večer punkové poezie s básníky Petrem Slabým, Janem Haubertem a Pavlou Jonssonovou. Věnuje se také psaní vlastní obrazově šťavnaté poezie, inspirované řeckým sluncem, bosenskou vášní a pražskými saunami. Jako výtvarník je ovlivněn expresionismem, surrealismem a art brut; je členem Nového sdružení pražských umělců, s nímž pravidelně vystavuje.</p> <p>Ewa Żurakowska – performativní umělkyně a zpěvačka propojující alternativní formy divadla a hudby. Zabývá se také divadelní antropologií, komunitním uměním, dokumentárním divadlem, vyučuje performanci a rituál v rámci výtvarných studií. Typický je pro ni interdisciplinární přístup, který aplikovala například v environmentálním a site-specific divadle. Profiluje se jako akademická lektorka a hostující přednášející pro Hudební akademii ve Vratislavi, Akademii múzických umění DAMU v Praze, Rose Bruford College, Fakultu humanitních studií Univerzity Karlovy; vede také workshopy vokálního a fyzického divadla pro všechny věkové skupiny, zejména ženské. Její umělecká dráha byla zásadně inspirována etnomuzikologickými cestami na Balkán, do republiky Tuva, Laponska, východního Polska a na Ukrajinu, kde zkoumala místní komunity a zpěváky stále udžující při životě tradiční písně a zvyky. Ve svých uměleckých projektech zkoumá propojení prostoru, zvuku a těla. Koncertuje na specifických architektonických místech, v historických a sakrálních budovách, přičemž využívá jejich jedinečné akustické vlastnosti pomocí různých vokálních technik. Od roku 2015 Żurakowska spolupracuje s Nadací zámku Gorzanow v polském Dolním Slezsku. Koordinuje přeshraniční projekt a rozvíjí polsko-české kulturní a umělecké partnerství.</p>
<p>31. 7. – pondělí / Hana Fousková</p>	<p>Tim Postovit – básník, učitel a pořadatel literárních akcí, z nichž lze zmínit hlavně projekt s názvem <i>Újezdní básně</i>. Narodil se v ukrajinském Kyjevě, rané dětství strávil v Izraeli, od šesti let žije v Čechách. Básně psal nejdříve v mateřské ruštině, od šestnácti let tvoří česky. V současné době se intenzivně věnuje slam poetry a je mistrem ČR v duoslamu za rok 2019. Publikoval na serveru Literarni.cz a v časopisech Maskil, Deník referendum a dalších. Verše z jeho debutové sbírky <i>Magistrála</i> (Pointa, 2019) byly zařazeny do ročenky <i>Nejlepší české básně</i> (Host). Vystudoval ruskou filologii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, z ruštiny rovněž překládá. Jeho překladové práce vyšly ve čtvrtletníku Revolver Revue. Pracuje jako lektor českého jazyka a podílí se na organizaci projektů galerie současného umění Katie Feygie Art. Žije v Praze. Kromě již zmiňované sbírky <i>Magistrála</i> vydal ještě <i>Motýlí pavilon</i> (Host, 2021).</p>

<p>1. 8. – úterý / Pavel Petr</p>	<p>Klára Krásenská – básnířka, bohemistka, překladatelka, fotografka a redaktorka. Píše kritické texty o literatuře. Vyšla jí básnická sbírka <i>Mýtiny</i>. Publikovala řadu textů v časopisech jako <i>Lógr</i>, <i>Psí víno</i>, <i>Tvar</i>, <i>Protestant</i>. Ve svých básních a fotografiích ohledává téma lesa a krajiny jako prostoru, kde se k ní vzpíná absolutno vidění. Nedávno obhájila vynikající absolventskou práci na FF UK <i>Zakletí slov – Hranice náboženského jazyka</i>. Za svoji bakalářskou práci o vězeňské poezii Ivana Martina Jirouse a Jana Zahradníčka získala prestižní cenu rektora Univerzity Karlovy.</p> <p>Martina Lupínková – bohemistka a germanistka. Studovala v Čechách i v Německu, nějakou dobu žila ve Španělsku. Pracuje jako editorka na mezinárodním festivalu dokumentárních filmů o lidských právech <i>Jeden svět</i>, jako korektorka, překladatelka a literární redaktorka na volné noze; má zkušenosti i jako šéfredaktorka kulturního časopisu či organická zahradnice. Z potřeby vyrovnat se s vlastní zkušeností s poruchami příjmu potravy založila umělecko-dokumentární projekt o lidech, kteří si poruchami příjmu potravy prošli a zotavili se, nazvaný <i>PPP</i>Portréty. Tento projekt nakonec vyústil v úspěšnou knihu <i>Toho dna se dotýkám už málo</i>. Kniha vznikla ve spolupráci s vizuální umělkyní Lenkou Chánovou, která dle svých slov tvoří technikou poruchy příjmu barvy – její malby se propíjejí přes tenký japonský papír a transformují se tak do překvapivých, abstraktních obrazů plných tajemství a intimity.</p>
<p>2. 8. – středa / Ivan Schneedorfer</p> <p>Celodenní výlet – putování z Náchoda na Dobrošov k Jiráskově chatě</p>	<p>Jakub Čermák (Cermaque / Duo Lament) – hudebník, básník. Dosud vydal pět básnických sbírek. Pod jménem Cermaque vydal jedenáct autorských hudebních alb. Alba <i>Neboj</i> a <i>Gravitace</i> získala nominace na ceny Anděl. Vystupuje sám; dříve s Martinem Kučerou a Annou Sypěnovou utvořili uskupení Šácholan, pak měl kolem sebe proměnlivou kapelu Cirkus Cermaque. Vystupoval také ve dvojici s lamme Candlewick. Natočil několik desítek animovaných i hraných hudebních klipů; za klip k písni <i>Lodčky</i> skupiny Zrní byl nominován na Anděla 2014. Z cesty po Evropě s lamme Candlewick na jaře 2015 vznikl dokumentární film <i>Skok do vody</i>. Jeho básně vyšly i ve sbornících <i>Rapporti di errore</i> (Mimesis, Milano 2010) a <i>Nejlepší české básně 2011</i> (Host, 2011). Kmenovým vydavatelem desek Cermaque je Indies Scope v Brně.</p>
<p>3. 8. – čtvrtek / Olga Neveršilová</p>	<p>Účastnický program</p>

<p>4. 8. – pátek / Zdena Zábranská</p>	<p>Ivan Palacký – hudebník, architekt, básník. Od 80. let působil v mnoha hudebních skupinách, improvizčních a hudebně-zvukových projektech. Věnuje se volné improvizaci. Několik let koncertoval se skupinou Sledě, živé sledě. V současnosti je členem projektů Koberce, záclony, Rána a Pátí na světě. Od roku 2005 se jeho hlavní zálibou stalo „dolování“ zvuků z amplifikovaného jednolůžkového pletacího stroje Dopleta 160. V roce 2009 založil vydavatelství Uceroz. Vede si zvukový deník ze všech svých cest – zaznamenává útržky příběhů, zvuky, které ho zaujaly, a různé „akustické chyby“. Jako architekt se zajímá o architekturu bez „stavění“, sociologické metody v projektování a morfogenetické mapy v digitální architektuře.</p>
<p>5. 8. – sobota / Iva Kotrlá</p>	<p>Program vyvrcholí celodenními aktivitami směřujícími k noční Slavnosti světél – audiovizuální komponované performanci.</p>
<p>6. 8. – neděle</p>	<p>Ohlédnutí za AP a společné rozloučení (vyklizení místa konání ve 13 hodin)</p>